

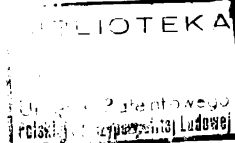
15 grudnia 1927 r.

2

URZĄD PATENTOWY



F42c 9/00



RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 6410.

Kl. 72 i 1.

Léon Emile Rémondy
(Rueil, Francja).

Kadłub zapalników pociskowych.

Zgłoszono 18 września 1924 r.

Udzielono 25 listopada 1926 r.

Pierwszeństwo: 15 listopada 1923 r. (Francja).

Wynalazek niniejszy dotyczy sposobu wykonania kadłuba zapalników, używanych do pocisków. Zgodnie z wynalazkiem można wykonać kadłub zapalnika w sposób oszczędny i jednocześnie celowy, dzięki użyciu odpowiednich materiałów, z których jedne są więcej, inne mniej wytrzymałe, połączonych ze sobą w jedną całość. Nowy kadłub zapalnika znajduje zastosowanie zwłaszcza do zapalników nowoczesnych, bardzo czułych i działających natychmiastowo. Bardzo wielkie znaczenie ma to, aby części kadłuba nowoczesnego zapalnika posiadały wytrzymałość odpowiednio do ciśnień, jakie powstają w chwili oddania strzału, wobec tego, że odkształcenia, któreby powstały pod wpły-

wem zderzenia, nie powinny zakłócić prawidłowości działania, które musi rozpocząć się przy najłżejszym uderzeniu, i które musi zostać zapewnione, nim odkształcenie skutkiem przenikania pocisku zdoła powstać.

W nowoczesnych tych zapalnikach, stosownie do wynalazku, kadłub ich złożony jest z dwóch części, połączonych ze sobą podczas odlewu i wykonanych w sposób specjalny. Jedna część jego, z metalu bardziej wytrzymałego, posiada część tylną odsłoniętą, która służy do umocowania detonatora i w tym celu może być nagwintowana lub też obrobiona w jakikolwiek inny odpowiedni sposób, podczas gdy jej część przednia stanowi uzbrojenie we-

wewnętrzne czołowej części kadłuba zapalnika, w którą ona się wciela i z którą się sprzęga.

Część przednia kadłuba zapalnika, w której się mieści mechanizm zapalowy, może być wykonana z metalu mniej odpornego, ponieważ jest ona odpowiednio wzmocniona, w miejscach najbardziej narażonych przy oddaniu strzału, zapomocą uzbrojenia jakie z siebie przedstawia wcielona w nią pochewka detonatora.

Na załączonym przy niniejszem rysunku przedstawione są dwa przykłady wykonania wynalazku w przekroju podłużnym według osi zapalnika.

Stosownie do wynalazku kadłub zapalnika utworzony jest z dwóch części, złożonych ze sobą przy odlewie, mianowicie:

1. Z właściwego kadłuba zapalnika *A*, o zmiennych kształtach wewnętrznych i zewnętrznych stosownie do systemu zapalnika, w którym to kadłubie, jak zazwyczaj, mieści się mechanizm i ewentualnie różne zabezpieczenia. Kadłub ten *A* może być wykonany z materiału stosunkowo słabszego, na przykład z glinu lub stopów glinowych, co będzie miało dwie strony dodatnie; niską cenę i małe koszty obróbki dzięki łatwości wykonania dokładnego odlewu.

2. Z pochewki detonatora *B—B¹* wykonanej z materiału bardziej wytrzymałego, na przykład mosiądzu. Ma ona część tylną odsłoniętą *B*, którą można nagwintować lub odpowiednio obrobić w celu przymocowania do niej detonatora lub jego części. Przednia część *B¹* tej pochewki mocniejszej wcielona jest we właściwy kadłub zapalnika *A*, służąc w ten sposób uzbrojeniem wzmacniającem go.

Oczywiście, uzbrojenie to może mieć kształty najbardziej rozmaite, pod warunkiem, aby z jednej strony jego strona zewnętrzna odsłonięta *B* mogła służyć do przymocowania do niej detonatora lub jego części, z drugiej zaś, aby przednia jej część mogła przy odlewie wcielić się we właści-

wy kadłub z zapalnika, tworząc jego uzbrojenie i łącząc się z materiałem mniej odpornym w sposób jak najlepszy oraz wzmacniając go w miejscach najbardziej narażonych na ciśnienia, powstające przy wystrzale.

Na rysunku przedstawiona jest jedna z form wykonania najbardziej prosta i najbardziej nadająca się do praktycznego zastosowania. Pochewka detonatora składa się mianowicie z rurki, górny koniec *b¹* której jest rozwalcowany, wzmacniając w ten sposób zwłaszcza tylną część kadłuba *A* w pobliżu części nagwintowanej *a*, zapomocą której zapalnik wkręca się w ostrołuk pocisku, jak również wzmacniając część *a¹* w miejscu połączenia główki kadłuba *A* z jego przedłużeniem tylnym. Jak to jest widoczne na fig. 1, można zrobić w uzbrojeniu otwory *b²*, zapełniając je przy odlewie metalem mniej odpornym. Zamiast otworów część pochewki stanowiąca uzbrojenie może być wykonana falisto, jak to widać na fig. 2, lub też posiadać inne jakie nierówności czy wysoki, przyczyniające się do lepszego umocowania jej we właściwym kadłubie zapalnika.

W przykładzie fig. 1, część odsłonięta *B* uzbrojenia pochewki detonatora jest nagwintowana wewnątrz. Fig. 2 wskazuje iż nagwintowanie może być też wykonane na stronie zewnętrznej do której się przykręca detonator *c*, i wtedy część tylną właściwego kadłuba *A* zapalnika może być przedłużona wewnątrz uzbrojenia *B*.

Możebnem jest oczywiście wykonać właściwy kadłub zapalnika z materiału tańszego i łatwo dającego się formować, odmiennego od metalu, np. z fibry lub ebonitu.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Kadłub zapalnika pociskowego, utworzony z dwóch części z materiałów odmiennych, połączonych ze sobą zapomocą

odlewu, znamienny tem, iż w jednej z części (A) z materiału mniej odpornego i stanowiącą właściwy kadłub zapalnika, wcielony lub zalany w część przednią (B^1) drugiej części (B^1-B), stanowiące w ten sposób uzbrojenie pierwszej części, przyczem część tylna (B) drugiej części ($B-B^1$) pozostaje odsłonięta, tak, że można ją nagwintować lub obrobić w inny jakikolwiek odpowiedni sposób w celu przymocowania do niej detonatora lub jego części.

2. Postać wykonania zapalnika według

zastrz. 1, znamienna tem, że część (B^1-B) z materiału bardziej mocnego stanowiąca pochewkę (B) detonatora i uzbrojenie (B^1) części (A) ma kształt rurki z przodu rozwałcowanej i zaopatrzonej w otwory, lub też rowki, wyskoki, karby w części, wcielo-nej we właściwy kadłub (A) zapalnika.

Léon Emile Rémondy.

Zastępca: K. Czempiński.

rzecznik patentowy.

Fig. 1.

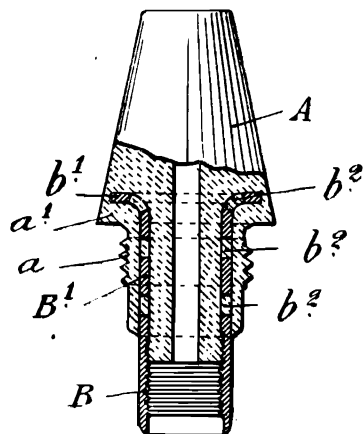


Fig. 2.

